

Naučnom veću Fakulteta dramskih umetnosti

Veću Fakulteta dramskih umetnosti

Referat o oceni doktorske disertacije mr Sunčice Milosavljević:

DRAMSKA PEDAGOGIJA: dramska umetnost u integrisanom obrazovanju

Naučno veće Fakulteta dramskih umetnosti formiralo je komisiju za procenu naučne zasnovanosti teme doktorske teze kandidata mr Sunčice Milosavljević u sastavu:

dr Milena Dragičević Šešić, redovni profesor, FDU, mentor

dr Vesna Đukić, redovni profesor, Fakulteta dramskih umetnosti

dr Bojana Škorc, vanredni profesor Fakulteta likovnih umetnosti

dr Aleksandra Joksimović, docent Fakulteta likovnih umetnosti

dr Irena Ristić, docent Fakulteta dramskih umetnosti

Komisija se sastala 28. aprila i donela sledeći zaključak:

Kandidatkinja mr Sunčica Milosavljević rođena je 13. decembra 1963. u Beogradu gde je završila osnovnu školu „Vladislav Ribnikar“ i pohađala VIII, XV (obrenovačku) i V beogradsku gimnaziju, gde je i maturirala.

Studirala je Klasične nauke na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu (1981-1983).

Diplomirala je Pozorišnu i radio režiju na Fakultetu dramskih umetnosti Univerziteta umetnosti u Beogradu, u klasi profesora Borjane Prodanović i Svetozara Rapajića (1988). Magistrirala je na grupi za Teatrologiju kod mentora prof. dr Milene Dragičević Šešić (2009), s tezom „Kreativna drama kao umetnički proces u funkciji socio-kulturnog razvoja“.

Završila je Evropsku diplomu projektnog menadžmenta u kulturi (2007). Usavršavala se kroz veliki broj seminara i obuka u zemlji i inostranstvu. Pohađala je Letnju školu Žak Lekok (École Jacques Lecoq) u Parizu, kurs: „Approche Mymodinamique des Arts du Théâtre“ (1995).

Laureat je UNESCO Aschberg fonda za 2000. godinu, za rezidencijalni program na Darpana Academy for Performing Arts, Ahmedabad, Indija (2001).

Dobitnica nagrade „Grozdanin kikut“ za dramsku pedagogiju, Centar za dramski odgoj B&H (2014).

Radno iskustvo:

Sunčica Milosavljević radi kao programska direktorka umetničkog udruženja BAZAART od 2002. godine na nacionalnim i transnacionalnim projektima MEDIANE (2014-15), OSTRVA/ISLANDS (2013-15), Art Fora (2013), IDEAL (2011-12), *Mit kao sudbina* (2005-10) i dr. Koautorka je seminara za stručno usavršavanje nastavnika u oblasti drame u obrazovanju i urednica programa za promociju dramskog obrazovanja i stručnog usavršavanja nastavnika.

Umetnička direktorka međunarodnih festivala PATOSoffIRANjE (od 2006.) i FAMA (2008-10).

Saradnica nacionalnog Centra za dramu u edukaciji i umetnosti CEDEUM (od 1999.) angažovana na programima unapređenja obrazovanja Ministarstva prosvete Republike Srbije, prevencije i medijacije konflikta fondacija Care International, C.R.E.C, UNDP i dr. (2000-05). Facilitatorica i koordinatorka projekta *Igrom protiv nasilja* u okviru programa *Umetnost za društvene promene*, Centar za kulturu Stari Grad, Evropska fondacija za kulturu i Soros fond (1999-2003).

Režirala je preko 40 pozorišnih produkcija u Srbiji, Bosni i Hercegovini, Sloveniji, Kosovu, Indiji i Velikoj Britaniji. Kao televizijska rediteljka, scenaristkinja i autorka, osmislila je i realizovala preko 500 emisija, serija, hronika i dr. za redakcije umetničkog, kulturnog, zabavnog, dokumentarnog i programa za decu i mlade na Televiziji Beograd (RTS), umetnički, kulturni i igrani program NTV Studio B, TV Politika, Info kanala i TV Crne Gore (1989-2002). Kao pozorišna kritičarka i novinarka, bila je angažovana u elektornskim i štampanim medijima (1988-1993). Prevodi sa engleskog za stručne časopise.

Radila je kao mentor i dramski pedagog na edukativnim programima u Srbiji i KiM, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Indiji (1986-2010).

Radno iskustvo još obuhvata poslove: Stručna saradnica za međunarodnu saradnju Univerziteta umetnosti u Beogradu (2010-12); Izvršna direktorka i producentkinja festivala Tvrđava teatar, Smederevo (2009-10); Administratorka EU projekata /TEMPUS, INTERREG CARDS-PHARE/ (2005-09); Koordinatorica pratećih programa i službe gostiju festivala BITEF (2005-08); *Cultural Program Officer* Švajcarskog programa za kulturu Srbija i Crna Gora (2002-04); Prevodilac i terenski asistent za Danski savet za izbeglice i Norvešku narodnu pomoć, u okviru Visokog komesarijata za izbeglice UN, do zatvaranja kancelarija u Srbiji (1993-94).

Učestvovala je na brojnim kongresima, konferencijama, seminarima, komisijama i žirijima.

Bibliografija:

“Dramaturgija prostora u dramatizaciji novele «Usta puna zemlje» Branimira Šćepanovića”, Braničevo, LX, br. 1-2/2015 (287-338). Požarevac: Centar za kulturu.

“Kulturno obrazovanje: nove kompetencije za sadašnjost i budućnost”, Zbornik radova sa konferencije s međunarodnim učešćem: Kulturna uloga škole i obrazovna uloga kulture – Drama u obrazovanju“. Beograd: BAZAART, 2015.

Predgovor zbirci dramskih tekstova „Šarene scene“, Beograd: BAZAART, 2015.

Predgovor zbirci „Tolerantna učionica“, Beograd: BAZAART, 2015.

“Drama u obrazovanju dece i mladih”, SCENA, 1/2, 2014. Novi Sad: Sterijino pozorje.

“Uvod u interkulturalno učenje kroz dramu”, *Priručnik za interkulturalno učenje kroz dramu*, BAZAART, Beograd, 2012.

“Kako vodimo kreativan dramski proces”, “Uobličavanje scenskih materijala kroz proces”, Uvod, „Vodič kroz kreativni dramski proces“, Beograd: BAZAART, 2012.

„Savremeno čitanje mita u umetnosti“, *Mitski zbornik* (263-283). Zagreb: Institut za etnologiju i folkloristiku, Hrvatsko etnološko društvo, Scarabeus-naklada, 2010.

„Interdisciplinarni pristup u stvaranju dramskog dela“, predgovor izdanju „Mitovi zapadnog Balkana – Mit kao sudbina“, *Tmačart – časopis za dramu, teatar i odgoj*, br. 51-52 (7-17). Mostar: Centar za dramski odgoj, 2009.

„Religija kao problemska tema drame i dekonstruktivistički postupak“, Zbornik radova 11. Međunarodne teatarske konferencije *Drama/teatar i religija*. Mostar: Centar za dramski odgoj, 2009.

„Interkulturalno čitanje nacionalne istorijske drame: Jerinin grad u Londonu“, *TFT*, br. 3 (111-117). Beograd: Službeni glasnik, 2009. Članak pisan u saradnji sa dr Marinom Milivojević Mađarev.

„Interdisciplinarni pristup stvaranju dramskog dela u istraživačkom projektu *Mit kao sudbina*“, Sveske Matice srpske, br. 48 (77-81). Novi Sad: Matica Srpska, 2008.

Predgovor izdanju: Prof. dr Ivan Kovačević: „Mit i umetnost“ (5-17). Beograd: Filozofski fakultet u Beogradu, Grupa za etnologiju i antropologiju; BAZAART; Srpski genealoški centar / Etnološka bibiloteka, 2006.

Urednički rad:

Sunčica Milosavljević je glavna i odgovorna urednica izdanja BAZAART-a, kao i urednica izdanja CDO B&H i RTS. Najvažnije relevantne publikacije za naučnu oblast doktorske disertacije su:

- „Zbornik radova sa konferencije s međunarodnim učešćem: Kulturna uloga škole i obrazovna uloga kulture – Drama u obrazovanju“, Beograd, 18-20. jun 2015., BAZAART
- „Šarene scene“, BAZAART, Beograd, 2015.
- „Tolerantna učionica“, BAZAART, Beograd 2015.
- „Art Fora“, BAZAART, Beograd, 2013.
- „Priručnik za interkulturalno učenje kroz dramu“, BAZAART, Beograd, 2012.
- „Vodič kroz kreativni dramski proces“, BAZAART, Beograd, 2012.

O disertaciji

Mr Sunčica Milosavljević predala je disertaciju pod nazivom **Dramska pedagogija: dramska umetnost u integrisanom obrazovanju** napisanu na 347 strana teksta u tri dela i šest poglavlja sa priložima i literaturom. Prilozi obuhvataju: Žanrovi primenjene drame i pozorišta (1), Elementi integracije u učionici (2), Teorija estetskog iskustva i estetskog kvaliteta iskustva Džona Džuija (3).

U uvodnom poglavlju rada autorka naznačava svoj pristup i metodologiju kroz objašnjenja, predmeta, ciljeva, hipoteza, teorijske osnove rada i metodologije.

Predmet istraživanja autorka sužava na aktuelnu teoriju i praksu dramske pedagogije i zastupljenost dramske umetnosti u procesima razvoja dece i mladih, koje vidi kao savremenu kros-disciplinarnu oblast koja se razvija u skladu sa dinamičnim i pluralnim okruženjem i integrativnim tokovima obrazovanja.

Cilj ovog istraživanja je da dokaže na koji način sistemska primena dramske edukacije doprinosi razvoju i integraciji obrazovanja u okviru društvenih obrazovnih reformi, a u fokusu pažnje je rad dramskog umetnika kao pedagoga koji svojim delovanjem podržava ove promene.

Operativni ciljevi u ovoj disertaciji su veoma važni, jer je ona rađena i kao primenjeno istraživanje; ono omogućuje i sistematizaciju dramskih pristupa i metoda dramske pedagogije, predviđa formulisanje interdisciplinarno postavljenog kurikulumu u akademskom obrazovanju dramskih pedagoga i daje nacrt preporuka koje treba da se tiču obrazovnih i kulturnih politika.

Autorka pretpostavlja da će profesionalizacija zanimanja dramskog pedagoga biti jedna od najvažnijih među njima, s obzirom da ona treba da omogući uslove za sprovođenje preporuka u drugim oblastima – za način korišćenja drame u sistemu formalnog i neformalnog obrazovanja, za povezivanje profesionalne pozorišne prakse i prakse dramskog obrazovanja, za razvoj politika održivog razvoja zajednice itd.

Naučni cilj rada odnosi se na savremeno razumevanje dramske pedagogije kao naučne discipline i drame kao medija integrisanog učenja i razvoja, te pozicioniranje dramske pedagogije kao posebne oblasti teatrologije, uz sistematizaciju postojećih teorijskih tumačenja i praksi dramske pedagogije i stvaranje uslova za dalji razvoj neophodnog kategorijalnog aparata, kroz sinergiju pedagoškog i teatrološkog pristupa.

Hipoteze

Autorka je uspostavila set glavnih i pomoćnih hipoteza u okviru svakog poglavlja, budući da je reč o sveobuhvatnom pristupu predmetu rada od načela *paidea* do savremenih modela dramske pedagogije.

Istraživanje Sunčice Milosavljević polazi od aksioma da dramska umetnost primenjena u procesu obrazovanja predstavlja snažno sredstvo za unapređenje svih aspekata i ciljeva obrazovanja i vaspitanja mladih. U tome se oslanja na postojeća istraživanja u svetu i kod nas, kao i praksu razvijenu pre svega u Velikoj Britaniji i drugim razvijenim društvima, gde postoji široka primena drame u obrazovanju, uz razvijanje teorijskih i praktičnih modela.

Uočavajući da naša sredina ne poznaje dramski pristup u obrazovanju i da teži tradicionalnim modelima kulture i obrazovanja, iako se socio-kulturni kontekst velikom brzinom menja, Sunčica Milosavljević zaključuje da je potrebno uspostaviti novo određenje dramske pedagogije. a pre svega ustanoviti njen naučni status i svojstva.

Osnovna hipoteza tako glasi da je **dramska pedagogija samostalna kros-disciplinarna naučna oblast koja se emancipovala i od dramske umetnosti i od pedagoške nauke, sublimišući njihove kvalitete u svojstva kojima omogućuje integrisano učenje i razvoj dece i mladih, ali i škole i socio-kulturnog konteksta (integrisano obrazovanje).**

Ovu hipotezu Sunčica Milosavljević dokazuje kroz posebne hipoteze kojima prepostavlja da je

- **dramska pedagogija već konstituisano naučno polje i naučna oblast, i to**
- **kros-disciplinarna oblast koja je nadrasla pripadnost i službu obema disciplinama-sastavnicama i konstituisala se kao autonomna disciplina;**
- **Prepoznaje da socio-kulturni kontekst igra ključnu ulogu u nastanku dramske pedagogije kao kros-discipline; i da**
- **Učenje u mediju dramske kreativnosti po svojim epistemološkim svojstvima i ishodima učenja koje postiže podržava razvoj integrisanog obrazovanja i socio-kulturnog konteksta.**

Brojne pojedinačne hipoteze (u okviru glavne, idiosinkrazijske hipoteze i posebnih hipoteza), ukazuju na vezu između dramske edukacije dece i mladih i promene socio-kulturnog konteksta, te na moć dramske pedagogije da neguje moralne i estetske stavove dece i mladih i podržava integrisano obrazovanje za koje se društvo opredelilo, koje autorka definiše kao sistem ravnopravnog, dostupnog, inkluzivnog savremenog obrazovanja usmerenog na dete/mladog čoveka koji uči smisleno i kontinuirano, u skladu s ličnim potencijalima i potrebama, u otvorenoj i socijalno odgovornoj školi koja ostvaruje saradnju s porodicom, kao i sa širom zajednicom.

U tome se autorka poziva na legislativu Republike Srbije: Zakon o osnovama sistema obrazovanja i vaspitanja, Zakon o osnovnom i Zakon o srednjem obrazovanju i vaspitanju, Strategiju razvoja obrazovanja u Republici Srbiji (SROS) i druga dokumenta.

Metodologija istraživanja obuhvata niz teorijskih metoda čiji je cilj

- da daju teorijski okvir za savremeno razumevanje i definisanje dramske pedagogije, a posebno pojam i određenje savremenih kros-disciplinarnih naučnih pristupa u okviru „postnormalne“ naučne paradigme;
- da ispituju i sistematizuju ostvarene teorijske pristupe dramskoj pedagogiji, kao i koncepte u domenu pedagogije orijentisane na dete i njegov integrisan razvoj;
- da uspostave vezu između dramske pedagogije i povezanih naučnih disciplina – estetike, psihologije umetnosti, sociologije kulture i drugih domena nauke koji razmatraju odnos dramske umetnosti i kulture kao vrednosnog sistema zasnovanog na građenju značenja.

Ovo teorijsko istraživanje dosledno koristi interdisciplinarni pristup kojim autorka dovodi u vezu teatrološku pedagošku, filozofsku, sociološku, kulturološku i drugu naučnu argumentaciju, stvarajući odgovarajući kategorijalni aparat za dalja empirijska istraživanja.

Empirijski metodi koje autorka koristi su metodi mapiranja, studija slučaja, posmatranje sa učestvovanjem, analiza teksta, ikonološka analiza, kvalitativna analiza sadržaja.

Analitičko-interpretativni metodi (hermeneutički pristup, metod komparacije, metod projektovanja modela) su iskorišćeni za sagledavanje dramske pedagogije u okviru filozofije nauke i nove naučne paradigme, kao i savremenih tendencija razvoja dramske pedagogije kao kros-discipline.

Literatura obuhvata preko 400 jedinica na srpskom i engleskom jeziku. Mr Milosavljević koristi veliki broj radova iz domena anglosaksonskih i skandinavskih autora poput Ričarda Kortnija, Gavina Boltona, Pitera Slejda, Doroti Hetkat, Krisi Tiler, Tima Prentkija, Helen Nikolson, Stiga Eriksona i Bjorna Razmusena, kombinujući ih sa srpskim i hrvatskim stručnjacima koji se bave teorijom dramske pedagogije i primenjenog pozorišta: Vladom Krušićem, Ivom Gruić, Darkom Lukićem, Bojanom Škorc, Milanom Mađarevim i drugima. U domenu pedagogije i sociologije pomenuti su svi relevantni autori za uspostavljanje teorijskog okvira, a referentne teorije su Džona Djuia, Vigotskog i Burdijea, ali i oni koji su i praktično uviđali veze umetnosti i delovanja za promene u društvu poput Augusta Boala i Paola Freira. U domenu kulturne politike tj. kreiranja strategije za umetnost u obrazovanju autorka pre svega koristi teorijske radove domaćih autora, Vesne Đukić, Ivana Ivića, Ane Pešikan, i dr.

Prvo poglavlje donosi u najvećoj meri istorijski pregled razvoja drame kao obrazovne delatnosti: dramska pedagogija kao *paideia* (tj. sa potpoglavljima kao što su idejno-teorijski empirijski izvori od kojih potiče dramska pedagogija), zatim krovni koncepti u kulturi i obrazovanju i *paideia* kao humanistički odgojni ideal. Drugi set potpoglavlja pokriva filozofiju i didaktiku drame – od tragedije kao moralnog principa građanstva u Polisu, znaka državnog uređenja (demokratija) preko Sofista i učenja o vrlini (arete) i preoblikovanja tih principa u rimski centrični kontekst elita, preuzimanja/prevođenja u hrišćanskoj paradigmi, te preoblikovanja i povratka antici u ranomodernoj, itd.

Drugo poglavlje u okviru I dela rada bavi se pionirskim pokušajima većeg stepena učenja kroz dramaturgiju života, počevši od prosvetiteljsko-enciklopedijskog pristupa do pojave „kreativne drame” i konačno *drame u obrazovanju*. Ova velika potcelina temeljno objašnjava sve najznačajnije artikulacije drame u obrazovnom sistemu od Vinfreda Varda, Pitera Slejda, Brajana Veja, Viole Spolin i već spomenute praktičarke i teoretičarke Doroti Hetkat.

Drugi deo disertacije čine treće i četvrto poglavlje sa brojnim potpoglavljima, a analizira se sledeće: naučni status i disciplinarni status dramske pedagogije. Odnos između trans-disciplinarnog i kros-disciplinarnog delovanja drame u obrazovanju blisko je povezan sa pojmom „sveta života” i funkcionalnim aspektima saznavnih procesa kojima današnje obrazovanje teži. Čitav niz potpoglavlja u ovom delu rada tiče se kako preispitivanja osnove za naučni status Drame u obrazovanju, tako i formiranja diskursa u okviru kog se razmatra

disciplinarni status. Između ostalog, autorka analizira i fenomene trans-nauke i post-normalne nauke, kao i ciljano znanje – kreaciju, te akcionu i integrativnu ulogu dramske pedagogije i sl.

Treća celina tj. peto poglavlje sužava područje analize na spregu današnje škole i dramske pedagogije tj. kurikulum. U ovom poglavlju je predložen sistem za otvoreniju školu, školu koja razvija procese, a ne samo rezultate (a i koji igraju sve manju ulogu u valorizaciji „sveta života”). Dramska pedagogija ponovo pokazuje učinak na planu reorganizacije tradicionalnih nastavnih modela u školi – aktivaciju dijaloga, rešavanje konflikata, dramatizovanje sadržaja kroz radionice i sam prostor učenja, podele uloga na osi predavač-učenik i sl.

U šestom, zaključnom poglavlju, autorka se bavi rekapitulacijom i ključnim dokazima izvedenim u prethodnim poglavljima i potpoglavljima, potvrđujući hipoteze, a uz to pružajući mnoštvo informacija i argumenata za razvoj jedne nove naučne oblasti i osavremenjene nastave u školama (integrisani princip), a uz pomoć drame i metoda upotrebe drame u obrazovanju. Takođe ukazuje na značaj profesionalizacije dramske pedagogije i njene pripadnosti visokim školama za obrazovanje dramskih umetnika, u domenu dramskog kreativnog procesnog rada koji ostvaruje najosetnije i najintegrativnije razvojne rezultate. Posebno, autorka poziva pažnju teatrologije da prepozna dramsku pedagogiju kao svoje polje istraživanja i time obezbedi dramskoj pedagogiji kao kros-disciplini čvrsto utemeljenje u obe naučne oblasti.

Naučni doprinos disertacije

Disertacija mr Sunčice Milosavljević daje doprinos uspostavljanju dramske pedagogije kao autonomne naučne discipline kao i razumevanju dramskog obrazovanja u širem kontekstu (inostrana i domaća akciona iskustva): sa jedne strane, ona ispituje prakse drame kao didaktičke umetnosti još od Grka, preko svih dosadašnjih epoha u kojima se njen karakter prožimao i upotpunjavao koncepcije obrazovanja (paideia), preko prosvetiteljskih svetonazora, te liberalnog vaspitanja, sve do savremenih teorija i praksi. Uočavajući i izdvajajući dramu u obrazovanju kao glavni akter (agens promene), ona je vidi i predstavlja kao ključnu pedagošku alatku u pripremi za “svet života”. Sunčica Milosavljević pokazuje da je drama u obrazovanju značajna i zbog njenog višestrukog učinka (umetničkog, tj. estetskog i didaktičkog, tj. etičkog vaspitanja). Upravo ovaj aspekt i mnogostrukost drame kao umetničke forme omogućava autorki da

preciznije artikuliše osnov za formiranje nove naučne discipline (koju ona pozicionira kao transnauku, iznad teatrologije, kao i pedagogije). Stoga, kandidatkinja razvija specifičan pojmovno-teorijski okvir, poklanjajući posebnu pažnju upravo pojmovima drame u obrazovanju (DuO), ali i pozorišta u obrazovanju (PuO); pokazujući kako se oba ova domena (Drame u obrazovanju i Pozorišta u obrazovanju) uključuju u kreiranje kurikuluma u integrisanom obrazovanju – a posebno ukazujući na njihov značaj za celoživotno obrazovanje koje je važna strategija za budućnost obrazovnog sistema Srbije.

Interdisciplinarno pristupajući različitim teorijskim koncepcijama u nekoliko naučnih oblasti Sunčica Milosavljević daje i doprinos u razumevanju i teoretizaciji istorije obrazovnih procesa, sveobuhvatno analizirajući pojam *paideiae*, od stare Grčke, preko rimskih degradacija ove ideje, zatim renesansnih pogleda na svet u smislu povratka antičkim idealima, te prosvetiteljstva, pa sve do današnjih obrazovnih tendencija. U tom smislu, kroz istorijsku genezu ove oblasti (kako u drami tako i u obrazovanju) autorka uspostavlja dobre osnove za naučno utemeljenje nove struje u teoriji drame, a i samoj pedagoškoj nauci, a posebno insistirajući na transdisciplinarnosti i drugim vidovima krosdisciplinarnosti, još uvek neprepoznatim u srpskoj nauci.

Autorka daje doprinos i primenjenoj nauci, posebno u domaćem kontekstu, dajući preporuke za konkretan razvoj dramskog obrazovanja u školskom nastavnom programu, kao i ideji „učionice” koja dramatiizuje gradivo postojećeg kurikuluma.

Ocena ostvarenosti ciljeva – rezultati istraživanja

Rad je dokazao da sistemska primena dramske edukacije doprinosi razvoju integrisanog obrazovanja, u skladu sa svetskim i domaćim obrazovnim politikama i tendencijama. Autorka je realizovala i operativne ciljeve istraživanja ukazujući na spregu unutar drame u obrazovanju između dramske umetnosti i pedagogije, koristeći i sve ostale srodne oblasti, kao što su filozofija, psihologija i sociologija umetnosti (sinergijski princip). Stoga je važan rezultat rada i sistematizacija i klasifikacija svih obrazovnih dramskih formi i njihovih metodika upotrebe. Tako je kandidatkinja disertacijom dala platformu za istraživanje i razumevanje novih strateških pravaca u studijama pozorišta u obrazovanju, posebno u krosdisciplinarnoj perspektivi same pedagoške misije i obrazovnih pozorišnih praksi.

Zaključak

Komisija procenjuje da je Sunčica Milosavljević u svojoj disertaciji *Dramska pedagogija: dramska umetnost u integrisanom obrazovanju* uspešno obradila svoj predmet istraživanja i dala priloge za promišljanje izgradnje dramske pedagogije kao autonomne discipline, koja je važan element svakog savremenog kurikuluma i „nove škole“ koja bi mlade pripremala za „svet života“, ali i za estetsko-etičko prosuđivanje i celoživotno učenje. Imajući u vidu sve analizirano i izrečeno, komisija smatra da je Sunčica Milosavljević zasnovala svoje istraživanje na najsavremenijoj literaturi i istraživanjima, da je uspešno postavila kategorijalni aparat i hipoteze koje je argumentovano dokazala, primenjujući konsekventno odgovarajuće teorijske i empirijske metode istraživanja. Stoga Komisija predlaže Naučnom veću i Veću Fakulteta dramskih umetnosti da ovaj referat o tezi Sunčice Milosavljević: *Dramska pedagogija: dramska umetnost u integrisanom obrazovanju* usvoji, a rad i referat stavi na uvid javnosti te tako omogućiti sprovođenje dalje zakonom predviđene procedure za odbranu doktorske disertacije.

Komisija:

dr Bojana Škorc, vanredni profesor Fakulteta likovnih umetnosti

dr Aleksandra Joksimović, docent Fakulteta likovnih umetnosti

dr Vesna Đukić, redovni profesor, Fakulteta dramskih umetnosti

dr Irena Ristić, docent Fakulteta dramskih umetnosti

dr Milena Dragičević Šešić, redovni profesor, FDU i mentor

u Beogradu,

28. 04. 2016. godine